

1

บ้าน

เสียงฝีเท้ามาดังแว่วมาแต่ไกล หญิงสาววิ่งหนีเข้าบ้านหลังหนึ่งด้วยความตื่นตระหนก ปลายกระโปรงสีขาวเรียวยาวไปกับฝุ่นผงสีเทาเป็นทางราวกับมีใครเพิ่งลากทางมะพร้าวผ่าน เธอไม่ได้กลับเกล็ดอ่อนร่องรอย และไม่ได้ร้องเตือนน้องสาววัยสิบขวบที่คู้เขี้ยวหาอาหารอยู่ในบริเวณบ้านหลังถัดไป ซึ่งยังไม่รู้ตัวเลยว่ามีสิ่งที่น่าสะพรึงกลัวกำลังใกล้เข้ามา

หญิงสาวรีบปิดประตูบ้านทั้งที่รู้ว่าประตูไม้บานนี้ไม่อาจป้องกันอันตรายใดๆ ได้เลย แต่เธอก็ทำตามสัญชาตญาณการเอาตัวรอดที่ทำให้เธอกับน้องสาวยังคงอยู่มาได้จนถึงทุกวันนี้ เสียงฝีเท้ามาควบเข้ามาใกล้ หญิงสาวแอบมองผ่านช่องหน้าต่าง ผ้า màn สีชมพูขีดช่วยอำพรางร่างเธอให้รอดพ้นจากสายตาของอะไรก็ตามที่มองมาจากภายนอก แต่น้องสาวของเธอยังคงอยู่ที่นั่น ที่บ้านหลังข้างๆ

“มีนา! เข้าบ้านเร็ว” หญิงสาวร้องเตือนเมื่อเห็นน้องสาวยังคงก้ม

8 โยคิน้อย ตอน สังหารจอมมาร

กัดกินอาหารอยู่ข้างรั้ว เด็กหญิงวัยสิบขวบหันมามองที่พี่สาว ใบหน้ามอมแมมไปด้วยผงฝุ่นสีเทาที่เคลือบคลุมทุกทุกสิ่งบนผิวโลกเอาไว้ ที่มุมปากมีคราบเลือดสีดำคล้ำติดอยู่ เช่นเดียวกับในมือยังมีซากแมงดาตายที่ถูกเธอกัดแทะจนขาดวัน สำหรับมีนา ความหิวโหยมีพลังมากกว่าความกลัวเสียอีก

ที่ทางเข้าหมู่บ้าน เธอเห็นม้าห้าตัวกำลังควมผ่านถนนคอนกรีตมาด้วยความเร็วสูง ดวงอาทิตย์ยามเย็นส่องให้เห็นรูปร่างใหญ่โตของชายในชุดทหารที่นั่งกุมบังเหียนอยู่บนหลังม้าแต่ละตัว ม้าตัวหน้าสุดมีธงสีขาวผืนใหญ่มีรูปม้าดำวาดติดอยู่ ดูรู้ทันที่ว่าเป็นธงประจำหน่วยลาดตระเวนของกองทัพเทศชิน หญิงสาวถอยตัวชิดผนัง เนื้อตัวสั่นเทาด้วยความหวาดกลัว ม้าทั้งห้าผ่นผีเท้าลงจนกลายเป็นเหาะอย่าง มันค่อยๆ ส้ารวจบ้านที่ละหลังและใกล้เข้ามาเรื่อยๆ เธอหลุดตัวลงนั่งอธิษฐาน ขอให้พวกมันเพียงแค่ผ่านมาและจากไป หรือก็ไม่ก็ขอให้ฟ้ามีดลงโดยเร็วเพื่อที่เธอจะได้อาศัยความมืดซุกซ่อนตัว

แต่เพียงครู่เดียวเธอก็คลี่มานอก มองไปยังน้องสาวซึ่งบัดนี้รู้ตัวแล้วว่า ในหมู่บ้านไม่ได้มีแค่เธอกับพี่สาวเท่านั้น

“รีบกลับเข้าบ้านเร็ว...” หญิงสาวกระซิบเสียงสั่น ทั้งที่รู้ว่าเสียงแค่นั้นคงไม่ถึงหูน้องสาว แต่ท่าทางโปกไม่โปกมือของเธอน่าจะสื่อสารให้อีกฝ่ายรู้ว่า จะต้องหาที่หลบซ่อนได้แล้ว และตอนนี้มีนาก็กำลังจะทำอย่างที่ว่า เด็กหญิงยัดซากแมงดาลงในกระเป๋าเสื้อ ก่อนปีนข้ามรั้วไม้ที่มีความสูงเพียงครึ่งเมตรเข้ามา เธอวิ่งตรงมาหาพี่สาวที่หน้าต่าง แทนที่จะวิ่งไปยังประตูบ้าน หญิงสาวพยายามดันกระจกให้เปิด แต่มันกลับไม่ขยับเลยสักนิด

มีนาทุบกระจกด้านนอกพลาจกรีตเสียงร่ำองเรียกพี่สาวที่อยู่ห่างกันไม่ถึงนิ้ว เธอกำลังตกใจสุดขีด และในวินาทีนั้นเอง ม้าสีดำตัวใหญ่ก็ควม

เข้ามา มือของชายบนหลังม้าคว่ำหมับเข้าที่คอของเด็กหญิง ก่อนกระซากร่างของเธอขึ้นบนหลังม้า ซากแมงตายหล่นจากกระเป๋าเสื้อตกลงข้างหน้าต่าง

หญิงสาวแนบหน้าเข้ากับกระจกมองตามหลังม้าที่พาร่างน้องสาวออกไป ในวินาทีนั้น เธอเหมือนจะได้ยินเสียงหวีดร้องก่อนที่ดวงจิตสีน้ำเงินของน้องสาวจะถูกกลืนกิน

“มีนา...” เธอเอ่ยชื่อน้องสาวเสียงสั่น ใจหล่นไปเหมือนใบไม้หลุดจากขั้ว...นับจากนี้ไปจะไม่มีร่องรอยของน้องสาวให้เห็นอีกแล้ว ไม่มีแม้กระทั่งวิญญาณ หญิงสาวชุกหน้าลงบนฝ่ามือและรำไห้ออกมา

“พี่ขอโทษ...พี่ซ้ซลาดเกินไป พี่ปกป้องน้องไม่ได้...”

แต่เพียงครู่เดียว ประตูไม้ก็ถูกกระซากร่างออกอย่างรุนแรง ม้าห้าตัวยืนเรียงแถวอยู่หน้าประตู เธอลุกขึ้นยืน ปาดน้ำตาออกจากแก้ม...เธอจ้องหน้าเผชิญกับความตายเบื้องหน้าอย่างไม่สะทกสะท้าน แต่แววตาที่พวกมันมองมา กลับเป็นแววตาที่เต็มไปด้วยความเหี้ยมโหดและหื่นกระหาย รวกับว่าพวกมันไม่ได้เสพรสโอชาของสตรีเพศมานานนับปี

ยังไม่ทันจะได้ทำอะไร ไฟเส้นหนึ่งก็พุ่งมาจากด้านนอก เสียบทะลุร่างชายทั้งห้าพร้อมกับเผาไหม้พวกมันจนกลายเป็นฝุ่นผง ก่อนที่ดวงจิตสีน้ำเงินจะหลุดออกจากร่างและลอยหายไปสู่อากาศ ไฟเส้นนั้นแล่นกลับออกไปพร้อมกับการปรากฏตัวของเด็กหนุ่มคนหนึ่ง ในชุดสีขาวเหมือนนักปฏิบัติธรรม ซึ่งถืออาวุธเหมือนแล่สีเพลิง เช่นเดียวกับเส้นผมของเขา

เด็กหนุ่มยืนอยู่ตรงหน้าประตู เธอจ้องสบตากับเขาอย่างดูเชิง ไม่มีรอยยิ้มปรากฏบนใบหน้าคมเข้มนั้น เส้นผมสีแดงที่ลู่ไหวไปมาค่อยๆ สบลง เมื่อเขาก้าวเข้ามาในบ้าน หญิงสาวจึงรู้ว่าเขาสูงกว่าเธอประมาณครึ่งศอก ผิวพรรณมีเลือดฝาดบ่งบอกถึงความเป็นมนุษย์ที่มีเลือดเนื้อ

และลมหายใจ

...ผิดกับเธอที่เป็นเพียงวิญญาณตนหนึ่ง...

“เธอมาทำอะไรในบ้านของฉัน” ชายคนนั้นเอ่ยถาม ดูท่าทางเขาไม่ได้สนใจเธอเท่ากับการมองสำรวจบ้านไปเรื่อยๆ เธอไม่ตอบ และดูเหมือนว่าเขาก็ไม่ได้ต้องการคำตอบเช่นกัน

เด็กหนุ่มเดินเลยเธอไป และเปิดประตูห้องนอนทั้งสี่ห้องออก ก่อนจะเดินเข้าไปในห้องห้องหนึ่งและทิ้งตัวลงนั่งบนเตียงเก่าๆ ผ้าปูที่นอนมีรอยขาดและขี้รา เขาหยิบกรอบรูปขึ้นมาดู หญิงสาวเดินเข้าไปยืนข้างๆ เหลือบตามองเข้าไปในกรอบรูปแผ่นนั้น ที่มีภาพพ่อ แม่ และเด็กๆ อีกสามคน ฉากหลังคือฐานทัพอากาศในงานวันเด็ก เด็กผมแดงในรูปนั้นคงเป็นชายคนนี้ เขาน่าจะมีอายุสิบห้า เพราะดูๆ ไปแล้ววัยของเขาน่าจะไล่เลี่ยกับเธอ

“นี่บ้านของเธอ?” เธอรำพึง อยากจะมีคำพูดที่ดีกว่านี้แต่รู้สึกว่าไม่มีคำพูดไหนทำลายความโศกเศร้าลงได้...

“ตอนที่เข้ามา เธอเห็นใครในนี้บ้างไหม” เขาเอ่ยถาม น้ำเสียงบ่งบอกถึงความรู้สึกสะเทือนใจ ก่อนจะเหลือบมองมาที่เธอ แกว่งตาแข็งกร้าว นั่นทำให้เธอรู้สึกหวั่นใจ

“ไม่มีใครอยู่ที่นั่นแล้ว...เธอไปอยู่ไหนมา” ชายคนนั้นไม่ตอบ เธอจึงถามต่อ “ไม่มีใครมีชีวิตอยู่ในโลกข้างบนนี้แล้ว เธอเพิ่งออกมาจากอุโมงค์กันหอยหะรอ?”

“อะไรคืออุโมงค์กันหอย” เขาเอ่ยถาม ขณะเก็บรูปนั้นลงในย่ามสีขาว หญิงสาวมองหน้าเขาด้วยความประหลาดใจ

“ที่ที่คนอย่างเธอเขาอยู่กัน...เธอไปอยู่ไหนมา ถึงไม่รู้จักรังอุโมงค์กันหอย?”

“ฉันมาจากโรงเรียนไศยศาสตร์”

คำตอบของเขาทำให้เธองงัน

“ฉันชื่อมะลิ...เธอชื่ออะไร”

“ฉันชื่อโยคิน้อย...และนี่คือบ้านของฉัน”

“เธอไม่ได้กลับบ้านกี่ปีแล้วล่ะ”

“ห้าปี...ฉันไม่ได้มาที่ห้าปีแล้ว”

หญิงสาวพยักหน้า

“ห้าปี...ไม่มีอะไรเหมือนเดิมอีกแล้ว”

คำตอบจากหญิงสาวเป็นสิ่งที่โยคิน้อยคาดคิดเอาไว้อยู่แล้ว

...แม้กับพี่น้องคงไม่มีชีวิตอยู่เพื่อรอเขาได้นานถึงห้าปี...

2

โลกสีเทา

นี่คือโลกสีเทา โลกที่โยคีน้อยเคยเห็นมาแล้วเมื่อครั้งที่ถูกทำร้ายจนพลัดหลงเข้าไปอยู่ในช่องว่างระหว่างมิติ แต่คราวนี้มันเกิดขึ้นในโลกที่เขาเกิดและเติบโตขึ้นมา เพียงแค่ห้าปีที่เขาหมกตัวอยู่แต่ในอาคารสี่ดำบิตเบียวของโรงเรียนไสยศาสตร์ โลกที่เคยสับสนวุ่นวายกลับกลายเป็นเงียบเชียบวังเวง มีแต่ซากอาคารถูกทิ้งร้าง บนถนนเต็มไปด้วยซากรถยนต์ ไม่มีร่องรอยของสิ่งมีชีวิตเหลืออยู่ ไม่มีแม้แต่ต้นตำลึงที่ควรจะมีเกาะเกี่ยวพันที่ให้รกครึ้ม มีแต่ฝูงฝูงสีเทาเท่านั้นที่ยึดครองโลกเอาไว้

มะลิเดินลัดเลาะออกจากตัวบ้าน เธอออกมาถึงขอบหน้าต่างและเอื้อมมือหยิบซากแมวดตายของมินาขึ้นมา ก่อนจะใช้มือเปล่าขูดดินให้ลึกพอที่จะฝังมันลงไป ดูเหมือนว่าน้ำตาของเธอจะไหลเอ่ออีกครั้ง

“ทำไมเธอถึงออกมาอยู่ข้างนอก แล้ววิญญาณคนอื่นล่ะ” โยคีน้อยเอ่ยถาม เขาไม่ได้แสดงท่าทางแปลกใจที่เห็นเธออยู่ในบ้าน เพราะ

ตลอดเส้นทางจากโรงเรียนไสยศาสตร์มาถึงที่นี่ เขาพบเจอวิญญาณ
เร่ร่อนอยู่หลายตน

“พวกเขาหลบอยู่ในบ้าน ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ ไม่มีใครออกมา
หรือ...แต่พวกเราหิว” มะลิใช้หัวไหล่เช็ดน้ำตาขณะตอบ

“ฉันเคยอยู่ในโลกของวิญญาณ วิญญาณที่นั่นบอกฉันว่าพวกเขา
ไม่มีความหิว ไม่มีเกิด แก่ เจ็บ ตาย ไม่มีเวลา แต่ทำไมเธอถึงหิวล่ะ”

“ไม่รู้สิ ฉันก็เคยคิดว่าเมื่อตายไปแล้วคงจะหลุดพ้นจากเรื่องพวกนี้
แต่จริงๆ แล้วไม่เลย วิญญาณทุกคนที่ฉันรู้จัก พวกเขายังคงหิวโหยและ
กลืนกินกันเองในบางครั้ง”

“เล่าให้ฉันฟังได้ไหม ว่าห้าปีที่ผ่านมาเกิดอะไรขึ้นบ้าง” น้ำเสียง
โยคีน้อยเต็มไปด้วยความรู้สึกรังเกียจ แม้จะรู้ว่าคำถามนั้นจะนำมาพลิกกลับ
ไปสู่ความทุกข์ระทมที่เธออยากจะลืมเลือน

หญิงสาวกลบดินทับซากศพแมวเสริ่จิ้งจุกยื่น ก่อนเดินผ่าน
โยคีน้อยมาทางหน้าบ้าน ความรู้สึกเย็นยะเยือกเฉียดผ่านเขาไป มันไม่ได้
เกิดขึ้นเพราะดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้าแล้วส่งความมืดอันหนาวเหน็บมา
แทน แต่มันเป็นอย่างนี้ทุกครั้งที่เขาได้สัมผัสกับวิญญาณ

“มันวุ่นวายและก็เร็วมาก ฉันไม่รู้จะเริ่มจากตรงไหน” มะลิเอ่ย
ออกมาเมื่อกลับมานั่งที่ระเบียงหน้าบ้านอีกครั้ง โยคีน้อยจ้องมองเธอ
เต็มตาผ่านแสงสลัวของค้ำคืน เธอมีลักษณะคล้ายพีโนรีบ้างตรงที่มี
ค้ำหน้าเหมือนหญิงสาวในการ์ตูนญี่ปุ่น ผมยาวปรกหน้าทำให้ดูลึกลับ
แต่ทุกครั้งที่เธอเสยผมออก ความงามก็ปรากฏให้เห็น ดวงตากลมโต
โดยไม่ต้องใส่บิกายนั่นไร้แวว ดูหม่นเศร้าตลอดเวลา

“เริ่มจากเรื่องของเธอก็ได้” โยคีน้อยบอก เขารู้สึกประหม่าทุกครั้ง
ที่เธอสบตา ซึ่งความรู้สึกนี้ไม่เคยเกิดขึ้นเมื่อเขาคุยกับบ๊องแบ้ว หรือรุ่นพี่
ที่เป็นผู้หญิงในโรงเรียนไสยศาสตร์

“วันที่ฉันตาย เป็นวันสอบปลายภาค ฉันสอบเสร็จตั้งแต่บ่ายโมง พร้อมกับแม่ของฉันทำงานออฟฟิศทั้งคู่ แม่บอกให้ฉันรับน้องสาวกลับบ้านด้วย น้องฉันเรียนอยู่โรงเรียนประถมใกล้ๆ กัน ฉันไปรอน้องที่โรงเรียนเพื่อกลับบ้าน แต่จู่ๆ ไฟก็มืดลง ฉันนึกว่าเกิดสุริยุปราคาขึ้นอีกครั้ง แต่ไม่ใช่ความมืดเกิดจากกองทัพวิญญาณของเตชินเคลื่อนพลผ่านเข้ามา มันฆ่าทุกคนเพียงชั่วพริบตา”

“วิญญาณของเธอกับน้องสาวรอดมาได้ยังไง” โยคิน้อยถามแทรก สีหน้าเขาบ่งบอกความแปลกใจชัดเจน

“พวกเราตายกันหมด...แต่การตายก็ยังไม่ใช่ว่าจุดสิ้นสุด”

“มันเป็นยังไง” โยคิน้อยถามต่อ

มะลิสบตากับเขาก่อนเบือนหน้าไปทางสโมสรของหมู่บ้านที่ถูกครอบคลุมด้วยความมืด หลอดไฟฟ้าที่เคยสว่างไสวมอดดับไปทุกดวง ตัวอาคารพังทลายไม่เหลือทรง ดวงจันทร์บนฟ้าก็ดูอ้อยอิ่งเหมือนเบื้องหน้าที่จะต้องทอแสงลงบนพื้นโลกที่ร้างไร้ผู้คน

“ก่อนตายฉันก็เป็นเหมือนเธอ มีกายเนื้อ มีเลือด มีลมหายใจ เมื่อตายไป เลือดและร่างกายถูกพวกมันกลืนกินจนเหลือแต่วิญญาณที่มีรูปร่างอย่างที่เธอเห็นอยู่ในตอนนี้ พวกมันเสนอทางเลือกเดียวให้พวกเรา คือยอมเป็นทวารในกองทัพเตชิน หลายตนยินยอมเพราะกลัวตายรอบสอง แต่หลายตนไม่ยอม”

“แล้วเกิดอะไรขึ้น”

“วิญญาณที่ไม่ยอมจะถูกพวกมันทำร้ายจนแตกสลายเป็นผงสีเทาอย่างที่เธอเห็น ฉันเพิ่งรู้ตอนนั้นเองว่า ภายในวิญญาณที่มีรูปร่างนั้นมีดวงจิตสีน้ำเงินซุกซ่อนอยู่...พวกมันกลืนกินดวงจิตนั้นเข้าไป ทำให้ความมีตัวตนสูญหายไปตลอดกาล”

โยคิน้อยพยักหน้า เขาจำได้ว่าคำผาเคยเล่าเรื่องนี้ให้เขาฟังแล้ว

เช่นกัน

“กลับไปคำถามเดิม วิญญาณของเธอกับน้องรอดมาได้ยังไง”
โยคีน้อยเห็นเธอลังเล เธอคงกำลังทบทวนเหตุการณ์

“ตอนนั้นมันชุลมุนมาก ช่วงที่กองทัพเทศชินไล่จับกินวิญญาณ
ฉันกับน้องจึงเล็ดลอดออกมาได้”

โยคีน้อยจ้องมองหญิงสาวเหมือนไม่อยากจะเชื่อ แต่ก็ไม่ได้ทักท้วง
เพราะดูท่าทางเธอเองก็อึดอัดซึ่งเขาเข้าใจความรู้สึกนี้ดี เธอเพิ่งจะสูญเสีย
น้องสาวไปแล้วกลับต้องมานั่งตอบคำถามราวกับผู้ต้องหาคดีสำคัญ แต่
เขาก็อดที่จะถามต่อไม่ได้

“แล้วจากนั้นล่ะ”

มะลิเงิบไปครู่หนึ่งเหมือนจะทบทวนความจำ แม้จะเป็นเพียง
ครู่เดียว แต่ความเงิบนั้นก็ทำให้โยคีน้อยรู้สึกอึดอัด

“ฉันพาน้องไปหาพ่อกับแม่ในที่ทำงาน แต่ที่นั่นก็ไม่ต่างจากที่
โรงเรียน ไม่มีอะไรเหลืออยู่แล้ว” ถึงตรงนี้เธอก็สะกดกลั้นน้ำตาไว้ไม่อยู่
หญิงสาวสะอื้นจนตัวโยน โยคีน้อยอยากจะรู้เรื่องต่อไป แต่ก็สะกดกลั้น
ความรู้สึกนั้นเอาไว้ รอจนกระทั่งเธอพร้อม เธอจึงเล่าต่อ

“ทุกคนตายหมด ทัวทั้งออฟฟิศมีแต่ซากศพและกึ่งผงฝุ่นสีเทา
ฉันกับน้องหลบอยู่ในออฟฟิศนั้น รอจนแน่ใจว่าพวกปีศาจจะไม่หวนกลับ
มาอีก พวกเราจึงออกมา”

“ทุกคนตายหมดแล้วเหรอ...ไม่มีใครคิดต่อสู้บ้างเหรอ” โยคีน้อย
เอ่ยถาม แม้จะรู้สึกหวั่นที่ต้องฟังคำตอบที่ไม่อยากได้ยิน

“สู้สิ ฉันเห็นข่าวทางทีวี มนุษย์พยายามต่อสู้กองทัพวิญญาณด้วย
อาวุธนานาชนิด ทั้งปืน ระเบิด แก๊ส แต่ก็ยังเป็นเพียงช่วงเวลาสั้นๆ เท่านั้น”

“เมื่อไหร่เธอพูดถึงอุโมงค์กันหอย...มันคืออะไรกันแน่”

ม้าตัวหนึ่งส่งเสียงร้องขึ้น ทำเอาทั้งสองตกใจ มะลิเหมือนจะนึก

ขึ้นได้จึงรีบบอก

“ช่วยกันผูกม้าพวกนี้ไว้ก่อนสิ แล้วฉันจะเล่าให้ฟัง”

โยคีน้อยทำตามที่เขาว่า บางทีม้าเหล่านี้อาจจะเป็นประโยชน์ในการเดินทางมากกว่ารถยนต์ อย่างน้อยก็ตอนนี้ เด็กหนุ่มมองไม่เห็นว่าจะมีถนนเส้นไหนที่ใช้การได้ หลังจากผูกม้าทั้งห้าตัวเรียบร้อยแล้ว ทั้งสองจึงกลับมาในที่เดิม

“อุโมงค์กั้นหอยคือการดิ้นรนเหือกสุดท้ายของมนุษย์ที่ต้องการจะรักษาเผ่าพันธุ์ของพวกเขาไว้ ฉันไม่รู้รายละเอียดหรอกนะ เพราะไม่เคยเข้าไป รู้แต่ว่าพวกเขาชุดอุโมงค์ลึกลับและขนย้ายคนเข้าไปอยู่ในนั้น”

“พวกเขามันใจได้ยังไงว่าหลบอยู่ใต้ดินแล้วจะปลอดภัย”

มะลิยิ้มเจื่อน ขณะส่ายหน้าช้าๆ

“พวกเขาลงอาคมเอาไว้รอบบริเวณ วิญญาณไม่สามารถฝ่าเข้าไปในนั้นได้”

“เธอเคยเห็นมันไหม”

“ฉันไปถึงที่นั่น แต่เข้าไปไม่ได้ ฉันอยากจะอยู่กับมนุษย์ แต่ฉันไม่ใช่...อีกต่อไปแล้ว”

ทั้งสองต่างนั่งนิ่ง จมอยู่ในความคิดของตัวเอง

โยคีน้อยลุกออกจากกระเบียง แหงนหน้ามองฟ้าสีหม่น แสงจันทร์กับแสงดาวไม่ทำให้เขารู้สึกปลอดภัยไปจ้งเลยสักนิด

“ถ้าฉันจะตามหาแม่กับพี่สาว ฉันจะไปตามได้จากที่ไหนบ้าง”

โยคีน้อยหันกลับไปถามหญิงสาวที่ยังคงนั่งอยู่ที่เดิม

“ไม่รู้สินะ มีความเป็นไปได้หลายทางเหลือเกิน”

“อะไรบ้างล่ะ” โยคีน้อยเดินกลับมา เขาอยากจะทำอะไรตรงนี้ไว้ให้มากที่สุด

“ถ้ายังมีชีวิตอยู่ พวกเขาอาจจะอยู่ในอุโมงค์กั้นหอยกับมนุษย์

คนอื่นๆ แต่ถ้าตายไปแล้ว...” มะลิหยุดพูด จ้องมองเด็กหนุ่มเพื่อสังเกตปฏิกิริยา โยคีน้อยยังมีท่าทางสงบ เขาพยักหน้าให้เธอเล่าต่อ

“พวกเขาอาจจะเข้ากับกองทัพวิญญาณ หรือถ้าเลวร้ายที่สุด... ดวงจิตของพวกเขาอาจจะถูกกลืนกินไปแล้ว”

โยคีน้อยเห็นด้วย มันสายเกินไปแล้วที่จะร้องไห้คร่ำครวญ เขากำลังวิเคราะห์สถานการณ์โลกปัจจุบันจากคำพูดของผีสาวตนนี้ ซึ่งเท่าที่พอรู้ โลกน่าจะถูกปกครองด้วยสามกองทัพขนาดใหญ่ คือ กองทัพวิญญาณของเตชิน กองทัพท้าวเวสสุวรรณที่เข้ากับทุกคนจากโรงเรียนไสยศาสตร์จะต้องเข้าร่วมสมทบด้วย และกองทัพของปรัมมะซึ่งอาจจะมีพีชาตรีเข้าร่วมด้วย หากเขายังมีชีวิตอยู่ และนอกจากนี้ยังมีกลุ่มเล็กๆ อย่างมนุษย์ในอุโมงค์กันหอย และวิญญาณเร่ร่อนอย่างมะลิ ซึ่งโยคีน้อยเชื่อว่าน่าจะมีอีกหลายตนที่วนเวียนหรือหลบซ่อนตัวอยู่

“ฉันจะรู้ได้ไงว่าอุโมงค์กันหอยอยู่ตรงไหน” เขาอยากจะเริ่มต้นตามหาแม่จากที่นั่นก่อน เพราะเป็นที่เดียวที่เขาจะหวังได้ว่าแม่กับพี่สาวยังมีชีวิตอยู่

“หาไม่ยากหรอก แต่จากตรงนี้ไปก็ไกลเหมือนกัน...ให้ฉันไปด้วยได้ไหม ฉันอยู่คนเดียว เอะ...คนเดียวไม่ได้” น้ำเสียงเธอเต็มไปด้วยคำวิงวอน

“ไม่รู้สิ ฉันจะลองถามเพื่อนๆ ดูก่อน” โยคีน้อยสบตากับเธอขณะตอบ

“เพื่อนที่ไหน” สีหน้าเธอเต็มไปด้วยความประหลาดใจ

“พวกเรานัดเจอกันที่นี่ คิดว่าอีกไม่นานหรือพวกเขาจะมา และคงไม่มีปัญหา”

สิ้นสุดคำพูดของโยคีน้อย ฐู่ๆ ก็เกิดแรงสั่นสะเทือนจนผงฝุ่นฟุ้งกระจาย ซากอาคารหลังหนึ่งพังครืน โลกทั้งใบเหมือนถูกมือยักษ์จับเขย่า มะลิเซกလာทำท่าจะล้ม โยคีน้อยผวาเข้าไปประคองไว้ก่อนที่ทั้งสองจะล้ม

กลิ้งลงไปกองกับพื้น วินาทีนั้น กระเบื้องมุงหลังคานับสิบแผ่นก็เลื่อนไถลลงมาอย่างรวดเร็วราวกับหอกที่ถูกขัด โยคิน้อยรวบตัวหญิงสาวกลิ้งหลบไปได้อย่างหวุดหวิด เมื่อหันกลับมาองจึงเห็นแผ่นกระเบื้องยาวหนึ่งเมตรปักเค่ออยู่บนพื้น โยคิน้อยเป่าปากด้วยความโล่งใจ

“ขอบคุณที่ช่วยฉันไว้อีกครั้ง...แต่ปล่อยมือได้แล้วละ” มะลิบอก โยคิน้อยเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าเขายังกอดเธอไว้นั่นจึงคลายอ้อมแขน หญิงสาวยันตัวลุกขึ้นนั่ง เช่นเดียวกับโยคิน้อยที่ลุกขึ้นนั่งข้างๆ เธอ

“เธอเป็นอะไรหรือเปล่า” เขาเอ่ยถาม แต่มะลิไม่ตอบ เธอเพียงก้มหน้าหลบตา แต่โยคิน้อยยังเห็นรอยยิ้มจางๆ บนใบหน้างดงามของเธอ

โยคิน้อยเอื้อมมือไปแตะข้อมือมะลิ หญิงสาวถดมือหนีอย่างเขินอาย เด็กหนุ่มเพิ่งรู้ว่าทำอะไรลงไป จึงเปลี่ยนเรื่องเพื่อแก้แค้น

“เอ่อ...เมื่อกี้เกิดอะไรขึ้น”

“แผ่นดินไหว”

“ในกรุงเทพฯ เนี่ยนะ?” น้ำเสียงเขาเต็มไปด้วยความประหลาดใจ

“มันเกิดขึ้นทุกที่แหละ เกือบจะทุกเวลา” คำบอกเล่าของมะลิทำให้โยคิน้อยงงัน หญิงสาวจึงอธิบายต่อ

“ทันทีที่มนุษย์หายไป โลกก็สูญเสียสมดุลอย่างฉับพลัน สิ่งที่มีมนุษย์สร้างไว้ตกอยู่ในภาวะไร้การควบคุม อย่างเช่นแท่นขุดเจาะน้ำมันระเบิดนิวเคลียร์ หรือแม้แต่เทคโนโลยีบางอย่างที่มีมนุษย์เคยตั้งโปรแกรมเอาไว้ ก็ไม่สามารถควบคุมได้ ในช่วงที่เกิดการสู้รบระหว่างมนุษย์กับกองทัพวิญญาณ เตปปฏิกรณ์นิวเคลียร์หลายแห่งระเบิด สารกัมมันตรังสีรั่วไหลกระจายไปกับอากาศ ที่เลวร้ายที่สุดคือคลังแสงนิวเคลียร์ที่ระเบิดต่อกันเป็นทอดๆ ทำให้แกนโลกเปลี่ยน สิ่งที่เคยอยู่ข้างใต้อย่างลาวาก็ปะทุขึ้น ดาวเคราะห์โลกตอนนี้มีสภาพไม่ต่างจากคนเป็นแผลพุพองถึงมนุษย์ไม่ถูกทำลายด้วยกองทัพวิญญาณ พวกเขาที่จะตายด้วยสาร

กัมมันตรังสี หรือไม่กี่ภยธรรมชาติ”

มะลิหยุดพูดแล้วหันมามองโยคีน้อย

“เธอเองก็ไม่ปลอดภัยเช่นกัน”

“แต่...ทำไมฉันถึงไม่รู้ดีว่ามีสิ่งแปลกปลอมในอากาศเลยล่ะ”

“ที่นี้ห่างไกลจากจุดกำเนิดของสารกัมมันตรังสี แต่คงไม่นานหรอก
มันจะแพร่มาถึง”

“ใกล้จะถึงวันสิ้นโลกจริงๆ แล้วสินะ”

มะลิพยักหน้าก่อนนิ่งเงียบ ขณะที่โยคีน้อยนึกถึงชาติรีกับสิ่งที่
พี่ชายของเขากระทำลงไป

3

เบื่องร้าง

เสียงเครื่องยนต์จากมอเตอร์ไซค์แผดดังทำลายความเงียบ มันแล่นไปตามถนนขรุขระและรกร้างอย่างยากลำบาก ร่างอ้วนท้วมของเด็กหนุ่มที่นั่งบนมอเตอร์ไซค์เอียงซ้ายเอียงขวาเพื่อระแวดระวังไม่ให้เสียสมดุล ดวงตาเล็กที่เพ่งสแกนหาสิ่งผิดปกติบนท้องถนนอย่างมุ่งมั่น ขณะที่เขากำลังพะวงพะวนอยู่กับการบังคับพาหนะ ก็มีม้าตัวหนึ่งห้อตะบึงไล่หลังมา บนหลังม้ามามีหญิงสาวผมยาวตัดเป็นลอน ดวงตากลมโต บนใบหน้ารูปไข่ ริมฝีปากบางเซิดได้สันจมูกโด่ง เมื่อรวมกับรูปร่างสมส่วนของหญิงสาววัยแรกรุ่ง ทำให้เธอดูงามสง่า ที่คอของเธอมีเพชรตาแมวสีอำพันส่องสว่างให้มองเห็นทางชัดเจน เมื่อม้าวิ่งเข้ามาขนานข้างกับมอเตอร์ไซค์ หญิงสาวจึงเอ่ยทัก

“มองมาแต่ไกลนึกว่าหมีชี่ซอน ที่แท้ก็อับดุลนี่เอง”

“นี่ อารมณฺ์ไม่ดีเหมือนหน้าตานะ อย่ามาแซว” อับดุลตอบกลับ

อย่างฉุนเฉียว ด้วยรูปร่างที่อวบอ้วนทำให้เขาดูไม่เหมาะกับมอเตอร์ไซค์คันเล็ก ยิ่งต้องเผชิญกับพื้นผิวถนนขรุขระยิ่งชวนให้คนขับหงุดหงิดใจ แต่ชั่วโมงนี้จะหาพาหนะที่ดีกว่านี้ได้ที่ไหนล่ะ

“ที่ซ้ำอย่างนี้เมื่อไหร่จะไปถึง” บ็องแบ้วยิ้มเยาะ

“ที่ซ้ำนี่คือรอรอกนะ ไม่เข้าใจเจตนาแล้วอย่ามาสบประมาท”

อับดุลตอกกลับ ก่อนจะหักรถหลบซากรถตึกตึกที่นอนคว่ำอยู่

“จั้นแข่งกันใหม่ ใครจะไปถึงบ้านโยคีน้อยก่อนกัน” พุดจบ บ็องแบ้วก็กระซอกม้ากระโดดข้ามซากรถเก๋งคันหนึ่งซึ่งจอดขวางทางอยู่ ขณะที่อับดุลยกรตัวโค้ง ก่อนประคองมอเตอร์ไซค์อ้อมผ่านไป เมื่อแยกหน้าขึ้นมองจึงเห็นบ็องแบ้วผ่านไปไกลแล้ว อับดุลจึงร้องตามด้วยความหงุดหงิด

“โธ่ ยายกุ่มแห่ง ขอให้เป็นริดสีดวงขี้ม้าไม่ได้ทั้งชาติ คิดถึงไฉ่หัวแดงใจจะขาดละสิ...ปัดโธ่”

จากนั้นอีกชั่วโมงกว่า ในที่สุดอับดุลก็ประคองมอเตอร์ไซค์มาถึงบ้านโยคีน้อยจนได้ แต่สิ่งที่เห็นทำให้เขาประหลาดใจ เมื่อโยคีน้อยนั่งอยู่ข้างๆ ฝึสาวที่เขาไม่รู้จัก ขณะที่บ็องแบ้วนั่งหน้าออกอยู่บนระเบียงบ้านเพียงลำพัง

“ไอ้ะโอ...เจ็ดวันว่างเว้นดนตรี สามวันจากนารีเป็นอื่น...แต่สำหรับบุรุษรูปงามหล่อเหลาก็ได้ เพียงไม่กี่ชั่วโมง ก็เปลี่ยนสาวคงชะแล้ว”

“หุบปากไปเลยไอ้อ้วน!” บ็องแบ้วตวาดแว๊ด อับดุลยิ้มเจื่อนก่อนรำพึงกับตัวเอง

“บรรยากาศ...มาคู้”

ทันใดนั้น แกละก็เดินลากกระเป๋าเข้ามา ใบหน้าอมยิ้มไปด้วยฝุ่น แม้จะโตเป็นหนุ่ม รูปร่างสูงโปร่ง ผิวเข้ม แต่แกละก็ยังมัดผมเป็นจุกไว้กลางศีรษะเช่นเดิม เมื่อรวมกับชุดแต่งกายสีขาวแล้วทำให้เขาดูเหมือนพรหมณ์ในพิธีแรกนาขวัญที่เคยเห็นทางโทรทัศน์ อับดุลกวาดตามอง

เพื่อนตั้งแต่หัวจดเท้าก่อนจะร้องแซว

“เดินลากกระเป๋าทึหน้าเศร้าว่างกับถูกโหวตออกจากบ้าน AF
เลยนะ...เป็นไง สุรินทร์บ้านเฮา”

“มีภูเขาไฟด้วย” แกละบอกก่อนวางกระเป๋าทุ๊ดตื๋อตัวเองนั่ง ครู่เดียว
ก็ลุกขึ้นลูบกันพร้อมบ่น “ระบมไปหมด”

“ทำไม” อับดุลถาม

“ทั้งม้า ทั้งรถเก๋ง ทั้งมอเตอร์ไซด์ ควายก็มี คิดดู กรุงเทพฯ-สุรินทร์
ไปกลับก็ร้อยกิโล”

“แล้วเมื่อก็บอกอะไรนะ ภูเขาไฟที่ไหน” อับดุลถามต่อด้วยความ
สนใจ

“จู่ๆ ที่บ้านก็มีภูเขาไฟ และก็ชายหาด”

“สุรินทร์นี่นะ!” อับดุลแค้นเสียงถาม แกละพยักหน้าเป็นเชิง
ยืนยันว่าโลกมันกลับตาลปัตรไปหมดแล้ว

“แล้วหอบอะไรมา” อับดุลฟังความสนใจไปที่กระเป๋าคู่

“ปู้ทั้งเอาไว้ให้ พวกตำราแล้วก็เครื่องรางต่างๆ”

“แบ่งมั่ง” อับดุลทำท่าจะเดินไปเปิดกระเป๋าคู่ แกละตะสกดขาไว้

อับดุลเสียหลักแต่ไม่ล้ม

“ขออนุญาตหรือยัง” แกละว่า

“ขอนะ” อับดุลยกไหล่

“ไม่ให้”

“ไอ้จ๊ก!”

“พอเหอะจ๊ก” เสียงโยคีน้อยดังแทรกขึ้น ก่อนที่เขากับมะลิจะลุก
เดินเข้ามารวมกลุ่ม “ขอแนะนำเพื่อนใหม่ให้รู้จัก เธอชื่อมะลิ”

“เพื่อนกับผีนะสิ” บ๊องแบ้วพูดสวนขึ้น

“มาเต็มๆ อารมณ์ลั่นๆ” อับดุลกระซิบกับแกละก่อนหันไปยิ้มให้

มะลิเป็นเชิงแสดงความต้อนรับ อับดุลไม่ได้กลัวผีอีกต่อไปแล้ว เช่นเดียวกับแกละ ส่วนบ็องแบ็วได้แต่พยักหน้า จากนั้นโยคีน้อยจึงเล่าเรื่องอุโมงค์กันหอยให้ทุกคนได้ฟัง ก่อนเสริมว่า

“ฉันจะไปตามหาแม่กับพี่สาวที่อุโมงค์กันหอย และอยากชวนทุกคนไปด้วยกัน”

“นายยังหวังว่าแม่กับพี่โนรีจะยังมีชีวิตอยู่หรือ” อับดุลถาม

“ที่นั่นเป็นความหวังเดียว บางทีญาติๆ ของพวกเราอาจจะอยู่ที่นั่น”

“ฉันไม่คิดอย่างนั้น” แกละพูดแทรก เมื่อทุกคนหันมามองเขาจึงพูดต่อ “ทุกคนในหมู่บ้านที่ฉันรู้จักตายกันหมดแล้ว ฉันเห็นวิญญาณพวกเขา”

คำพูดของแกละทำให้ทุกคนเงยไปครู่หนึ่ง ก่อนที่อับดุลจะทำลายความเงียบ

“แต่ฉันอยากลองหาดูก่อนนะ แม้ความหวังจะริบหรี่แต่ก็ยิ่งดีกว่าไม่มีหวังเอาซะเลย ฉันเองก็คิดถึงพ่อกับแม่เหมือนกัน”

“แต่ครูใหญ่ให้เวลาพวกเรากลับบ้านแค่วันเดียวเองนะ เราต้องรีบกลับไปสมทบกับทุกคนที่โรงเรียนไม่ใช่หรือ” บ็องแบ็วขัด

“อีกตั้งหลายชั่วโมงกว่าจะครบวัน” โยคีน้อยท้วง ก่อนพูดต่อ

“ฉันกับมะลิตัดสินใจแล้วว่าจะไป”

“ฉันไม่ไป” บ็องแบ็วว่าเสียงแข็ง

“ศัพท์เทคนิคเขาเรียกว่า หึง” อับดุลหันไปกระซิบกับแกละ

“คนอื่น ๆ ละ” โยคีน้อยหันมาทางอับดุลกับแกละ

“ฉันไปด้วย” อับดุลตอบโดยไม่คิดนาน

“ไปไหนไปกัน” แกละเอาด้วย ทำเอาบ็องแบ็วหันมองสองเกลอ

ตาเขียว

“พวกเธอจะขัดคำสั่งครูใหญ่หรือ เพราะถ้าไป ยังไงก็กลับไม่ทันแน่”

อับดุลกับแกละมีท่าที่ลังเล โยคิน้อยจึงบอกอย่างเด็ดขาด

“ฉันเจอกันที่โรงเรียนไสยศาสตร์ เสร็จธุระที่อุโมงค์กันหอยแล้วจะตามไป” พุดจบ โยคิน้อยกับมะลิจึงเดินตรงไปยังม้าที่ผูกไว้ อับดุลกับแกละรีบตามไป

“เป็นไงเป็นกัน เราไปด้วย” แกละบอก ทุกคนหันไปมองบ็องแบ้วที่ยืนลังเลอยู่

“ฉันจะไปก็ต่อเมื่อไม่มีต้นนี้ร่วมกลุ่มไปด้วย” บ็องแบ้วบอกเสียงแข็ง

“ทำไมล่ะ” โยคิน้อยถามกลับด้วยความอึดอัด

“เราจะไว้ใจเธอได้อย่างไร ที่นี้เต็มไปด้วยวิญญาณไม่รู้ฝ่ายไหนเป็นฝ่ายไหน เราเพิ่งรู้จักเธอไม่ถึงชั่วโมงเลยนะ”

“จัดเต็ม อดตีลั่นๆ” อับดุลหันไปกระซิบกับแกละ

“เธอก็เหมือนพวกเรานั้นแหละ สูญเสียญาติพี่น้องทุกคน” โยคิน้อยอธิบายอย่างใจเย็น

“แต่ผีควรจะอยู่ส่วนผีไม่ใช่หรือ” บ็องแบ้วยังไม่ยอมรับง่าย ๆ

“แต่เธอไม่มีใครแล้ว เราจะปล่อยให้เธออยู่คนเดียวได้ไง”

“ฉันไม่ไปด้วยก็ได้ พวกเธออย่าทะเลาะกันเลย”

ขณะที่มะลิพูดแทรก บ็องแบ้วก็ก้มหยิบเศษหินก้อนหนึ่งขึ้นมา เป่าคาถาแล้วขว้างใส่ มะลิไม่ทันตั้งตัวจึงถูกหินลงอาคมปะทะจนล้มกลิ้ง ร่างกายบางส่วนขาดวินไปเพราะแรงกระแทก เธอร้องโอดโอยด้วยความเจ็บปวด โยคิน้อยกระโดดเข้ามาเป่าคาถาถอนพิษให้จนเนื้อกายกลับมาสมานดังเดิม เมื่อมะลิหายจากอาการบาดเจ็บ โยคิน้อยจึงเงยหน้ามอง บ็องแบ้วอย่างไม่พอใจ

“เธอทำอะไรของเธอ!”

“ฉันแค่ทดสอบดูว่าเธอเป็นผีสาวไร้เดียงสาจริง หรือเป็นปีศาจ
จำแลงมากี่เท่ามัน”

“แต่ไม่น่าจะทำกันรุนแรงขนาดนี้” โยคีน้อยต่อว่า

“นี่เธอเห็นผีดีกว่าคนนั้นหรือ!” บ็องแบ้วตัดพ้อ ทั้งน้อยใจทั้งโกรธ
จนแทบสะกดน้ำตาเอาไว้ไม่ให้ไหล

“ไม่ว่าจะผีหรือคน ก็ควรได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมไม่ใช่หรือ
เธอเพิ่งจะสูญเสียน้องสาวไปเมื่อไม่กี่ชั่วโมงนี่เองนะ” บ็องแบ้วเบือนหน้า
หนี ไม่ยอมพูดจากับใคร โยคีน้อยจึงเอ่ยขึ้น

“ฉันอยากให้เราขอโทษมะลิ”

“จะมากไปแล้วนะ!” บ็องแบ้วหันกลับมาจ้องหน้าโยคีน้อยอย่าง
แค้นเคือง

“แล้วอะไรล่ะที่เรียกว่าพอดี!” ชายหนุ่มสวนกลับเสียงแข็ง ทั้งสอง
จ้องหน้ากันโดยไม่ลดละ ก่อนที่บ็องแบ้วจะหันหลังเดินหนีไป อับดุลที่ยืน
มองเหตุการณ์อยู่ถึงกับบ่นอุบ

“ไอ้พวกนี้ ยิ่งแก่งน้ำเน่า สงสัยต้องลงมือเองแล้วละ” แล้วจึง
พยักพยิดให้แกละไปคุยกับโยคีน้อย ส่วนเขาตามบ็องแบ้วไป

ที่สวนหลังบ้าน บ็องแบ้วยื่นร้องไห้ด้วยความเสียใจ อับดุล
เข้ามาขึ้นข้างๆ จ้องหน้าเธอครู่หนึ่งก่อนยื่นผ้าเช็ดหน้าส่งให้

“เรื่องแค่นี้อย่าให้ต้องเกิดอุทกภัยในแววดาเลย” บ็องแบ้วรับมา
ซับน้ำตา

“ไม่ตกลงกะอับดุล ผิดนั่นทำให้เพื่อนเธอเปลี่ยนไปราวกับเป็น
คนละคน”

“เพื่อนฉันก็เป็นเพื่อนเธอด้วยนะ หรือเธอมองเขาเป็นอย่างอื่น”

คำพูดของอัปดุลทำให้บ็องแบ้วชะงัก เธอก้มหน้ามองพื้นหลบตา อัปดุลจึงพูดต่อ

“ฉันอยากให้เธอคิดดูอีกที หากเธอยังเป็นเพื่อนกับเขาเหมือนตอนเด็กๆ เธอจะโกรธเป็นฟืนเป็นไฟอย่างนี้ไหม...มีเหตุผลอะไรที่จะต้องโกรธไหม”

“เธอกำลังพูดอะไร”

“พูดความจริง”

“...”

เมื่อบ็องแบ้วเงยบ อัปดุลจึงพูดต่อ

“ไม่มีใครห้ามหรอก ถ้าเราจะรู้สึกดีๆ กับใครสักคน แต่อย่าให้ความรู้สึกนั้นมันเปลี่ยนไปเพราะอารมณ์ที่ปราศจากเหตุผล พวกเราต่างก็รู้ว่าโยคีน้อยเป็นคนยังไง เขาแค่ส่งสารผิดนั้นเท่านั้นแหละ เธอควรจะได้ใส่ใจเขาอะ”

บ็องแบ้วชะงัก ก่อนเงยหน้าขึ้นมองเพื่อนตัวอ้วน

“คุณเป็นใคร” คำถามนั้นทำเอาอัปดุลมึนไปครู่

“อ้าว...อัปดุลไง?”

“ใช่เธอ...อัปดุลพูดอย่างนี้เป็นด้วยเธอ” พร้อมกับพูด บ็องแบ้วก็ฉีกยิ้มให้เพื่อน พลอยทำให้อัปดุลสบายใจขึ้นมาบ้าง

“หายโกรธแล้วใช่ไหม”

“ไม่”

“อ้าว...”

บ็องแบ้วใช้ผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตาแล้วดึงขี้มูกใส่เสียงดัง

“ขอใจนะอัปดุล” เธอว่าพร้อมยื่นผ้าเช็ดหน้าคืนให้

“ไม่เป็นไร เราให้”

“ของเราก็มี” เธอว่าพร้อมจะยัดใส่มือให้ แต่อัปดุลถอยกูด

“ไม่เอาคีน ของเรามีเป็นโหล” แต่เมื่อเห็นบ็องแบ้วยังพยายามจะ ยัดผ้าเช็ดหน้าเนียนซึ่มุกคีนให้ อับดุลจุจิงวิงหนี โดยมีบ็องแบ้ววิ่งตามพร้อม กับเสียงหัวเราะ

โยคีน้อยยืนนั่งอยู่หน้าบ้านขณะที่แกละเดินเข้ามาหา มะลิ รู้สึกตัวว่าเป็นส่วนเกินจึงเดินไปยืนอยู่กับฝูงม้าที่ผูกไว้

“นายเป็นอะไรของนาย ทำไมต้องตะคอกใส่บ็องแบ้วอย่างนั้น” แกละเริ่มเปิดฉาก

“ก็ดูที่เธอทำสิ มันใช่เรื่องที่ไหน” ดูเหมือนโยคีน้อยจะยังหงุดหงิด ไม่หาย

“เธอทำเพราะเป็นห่วงนาย อ้อ...พวกเราด้วย”

“ยังไง” โยคีน้อยถามกลับ

“ถ้ามะลิเป็นผีไม่มีญาติ ไม่มีพิษภัยจริงมันก็ไม่มีอะไร แต่ถ้าเธอ เป็นอย่างอื่น ไม่ใช่แค่นายที่ตกอยู่ในอันตราย แต่มันหมายถึงพวกเรา ทุกคน บางทีสัญชาตญาณของผู้หญิงเราก็ไม่ควรมองข้ามนะ”

“นายก็มองว่ามะลิไม่น่าไว้วางใจหรือ”

“เปล่า แต่ฉันไม่เคยรู้จักเธอจนกระทั่งนายแนะนำเมื่อสักครู่”

“แต่ทุกคนก็ตัดสินเธอไปแล้ว จะบอกให้หะ ถ้าฉันมาถึงเร็วกว่านี้ ฉันจะช่วยน้องสาวเธอไว้ได้ และถ้าฉันมาช้ากว่านี้ เธอก็จะถูกฆ่าไปแล้ว นั่นคือสิ่งที่ฉันเห็น สิ่งที่ฉันรู้”

“นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่กับบ็องแบ้วมันต่างกัน นายน่าจะรู้”

“รู้อะไร”

“นายสบายใจไหมที่ทะเลาะกับเธอ นายไม่รู้สิก็อะไรเลยหรือที่เห็น เธอร้องไห้ออกไป”

โยคีน้อยนั่งเสียบไป ทำไมเขาจะไม่รู้สึกล่ะ ว่าน้ำตาของบ็องแบ้ว

เผาใจเขาให้ร้อนรอนขนาดไหน

แกละมองหน้าเพื่อนก่อนพูดต่อ

“ถ้าให้เวลาตัวเองมากกว่านี้ นายจะรู้ว่าอะไรที่สำคัญกับนายจริงๆ” พุดจบ แกละจึงเดินออกไปนั่งที่ชั้นบันได ส่วนโยคิน้อยยังยืนถอนใจอยู่ที่เดิม

หลังจากอับดุลกับบ็องแบ้วเดินกลับมา เด็กหนุ่มจึงหันไปสบตากับเธอ

“ฉัน...ฉันขอโทษนะ” โยคิน้อยบอก บ็องแบ้วพยักหน้า แต่ยังทำหน้าบูดบึ้ง

“ก็ดี ที่รู้ว่าตัวเองผิด”

“เธอก็ควรขอโทษมะลิด้วย”

“ไม่” บ็องแบ้วตอบกลับเสียงแข็ง

อับดุลเกาหัวแกรกๆ ก่อนเอาไหล่ตัวเองกระแทกไหล่บ็องแบ้วเบาๆ

“น่า...เราไม่มีเวลาทั้งวันนะ อะไรที่ควรปล่อยผ่านไปได้ก็ให้มันผ่านไปเถอะ”

“ก็ได้” บ็องแบ้วสะบัดเสียง ก่อนเดินไปหามะลิ

“ฉันขอโทษเธอก็ได้ แต่ไม่ได้หมายความว่าฉันจะไว้ใจเธอ” พุดจบ บ็องแบ้วก็กระโดดขึ้นม้า แล้วหันมาหาทุกคน “จะไปกับรียังล่ะ”

ม้าห้าตัวควบตะบึงออกจากบ้านโยคิน้อย ทิ้งผงฝุ่นฟุ้งกระจายไว้เบื้องหลัง อับดุลรู้สึกที่ตัวเองตัดสินใจถูกต้องแล้วที่ทิ้งมอเตอร์ไซด์คันเล็กไป เพราะเมื่อเทียบกับม้าที่เขากำลังขี่อยู่นั้น นอกจากจะเท่กว่าแล้ว มันยังขี่สบายกว่าเป็นไหนๆ

เมื่อผ่านวงเวียนใหญ่ออกมาถึงสี่แยกบ้านแขก พวกเขา ก็พบกับรอยแยกกลางถนนกว้างกว่าสองเมตรยาวสุดสายตาขวางหน้าอยู่ ซึ่งคง

เกิดจากแผ่นดินไหวบ่อยครั้ง โยคีน้อยความม้ากระโดดข้ามไปเป็นคนแรก ก่อนจะหยุดรอ มะลิควมม้ากระโดดตามมาโดยมีบ็องแบ้ว อับดุล และ แกละตามมาทีหลัง โยคีน้อยวนม้าไปรอบๆ พร้อมกับกวาดสายตามอง ตึกร้างรอบตัว แม้สภาพทั่วไปจะดูผุพังไร้ผู้คน แต่ทั้งห้ายังรู้สึกว่ามีสายตา ของบางสิ่งกำลังจ้องมองพวกเขาจากรอบทิศทาง และเจ้าของสายตานั้น มีมากกว่าที่พวกเขาจะคำนวณได้

“แถวนี้ไม่น่าไว้วางใจเลย ระวังตัวไว้นะ” โยคีน้อยเตือน

“ฉันสแกนดูเอง” พร้อมกับพูด อับดุลจึงกวาดตาทิพย์รอบบริเวณ ทั้งสามร้อยหกสิบองศา ก่อนจะอ้าปากกว้างด้วยความตกใจ

“เราตกอยู่ในวงล้อม” เขาระงับบอกเพื่อนๆ

“ของใคร” แกละถามเสียงเข้ม

“ผี...เหมือน...” อับดุลหันมองมะลิแทนคำพูด

“เพื่อนๆ ของเธอหรือเปล่า” บ็องแบ้วถามเสียงแข็ง มะลิส่ายหน้า

“รีบไปจากที่นี่กันเถอะ” โยคีน้อยบอกก่อนจะควมม้านำไป โดย เป้าหมายของพวกเขาคือห้องสนามหลวง ซึ่งมะลิบอกว่าอุโมงค์กันหอย ตั้งอยู่ตรงนั้น

แต่เมื่อไปถึงเชิงสะพานพุทธฯ ทั้งห้าต้องหยุดชะงักอีกครั้ง เมื่อ สะพานพุทธฯ กับสะพานพระปกเกล้าฯ ที่เคยทอดข้ามแม่น้ำเจ้าพระยา หักพังลงมาจนเหลือแต่ตอม่อที่ทำท่าจะเซล้มได้ทุกเมื่อ ขณะที่เบื้องล่าง แม่น้ำเจ้าพระยาที่เคยไหลเชี่ยวกลับแห้งขอด มีแต่ผืนทรายและซาก ผักตบชวาแห้งกรังติดอยู่ตามท้องร่อง แต่ที่เลวร้ายยิ่งกว่านั้นกลับมีภูตผี นับพันเดินกันขวักไขว่ บ้างชกต่อยกัดกินกันเอง บ้างล้วงรื้อหาปูปลาจำศีล มากินไม่ต่างจากหนังชอมบี้ที่เคยดูทางโทรทัศน์

“ท่าจะไม่รอด หากทางอื่นไปกันดีกว่า” อับดุลบอก แต่วินาทีต่อมา พวกเขา ก็รู้ว่า เป็นไปไม่ได้ เมื่อเบื้องหลังของพวกเขา มีกองทัพภูตผี

จำนวนเท่าๆ กันกำลังมุ่งตรงมา

“เอาไงดี เธอคุยกับพวกนั้นรู้เรื่องไหม” บ๊องแบ้วหันมามาดมมะลิ ซึ่งเธอส่ายหน้าอีกครั้ง

“ไม่ ฉันไม่รู้จักพวกเขา”

“แต่พวกนั้นดูไม่ต่างจากเธอเลยนี่” บ๊องแบ้วยิ้มเหยียด

“หยุดเถื่อนำบ๊องแบ้ว เราน่าจะช่วยกันหาทางเอาตัวรอดจากตรงนี้ให้ได้ก่อนนะ” โยคีน้อยรีบห้ามทัพ บ๊องแบ้วเซิดหน้าหนี

“มีทางเดียว ต้องฝ่าไปเท่านั้น” แกละออกความเห็น

“ฉันมีแผน” อับดุลบอกพร้อมกับล้วงมือเข้าไปในย่าม หยิบ *ควายธนู* ตัวเท่ากำปั้นออกมา

เมื่อก่อนอับดุลและเพื่อนๆ ใช้ *วัชรู* มาตลอด จนกระทั่งพวกเขาได้มาค้นพบในภายหลังว่า ที่ผ่านมารองเรียนไสยศาสตร์สอนให้ใช้แต่วัชรู เพราะมันสิ่งการง่ายสำหรับเหล่านักเรียนที่กำลังฝึกวิชาไสยศาสตร์ ทว่า *ควายธนู* นั้นแม้จะสั่งการยากไปสักนิด แต่มันก็มีความทนทาน และมีฤทธิ์เดชมากกว่าวัชรูหลายเท่า เหมาะที่จะใช้ต่อกรกับกองทัพปิศาจมากกว่า (แถมยังเท่และมีแอปพลิเคชันให้เล่นเยอะด้วย...ในความคิดของอับดุลนะ) ด้วยเหตุนี้พอหลังจากวิชาอาคมของทุกคนเริ่มแกร่งกล้ามากขึ้น จึงหันมาใช้งานควายธนูแทนนับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

“ฉันจะให้ควายธนูวิ่งฝ่าฝูงผีพวกนี้ไปจนเกิดช่องว่าง แล้วพวกเราก็ควมม้าตาม น่าจะใช้เวลาข้ามฝั่งไม่เกินห้านาที”

“ฉันก็ทำเลย” โยคีน้อยบอก เมื่อเห็นว่าผีที่ตามมาจกด้านหลังอยู่ห่างจากพวกเขาไปไม่ถึงยี่สิบเมตรเท่านั้น อับดุลพนมมือและท่องคาถาปลุกควายธนู

“โส สะ อะ นิ นิ โส สะ อะ” อับดุลโยนควายธนูออกไปยังไม่ถึงพื้น มันก็แปรสภาพเป็นควายตัวใหญ่พุ่งทะยานฝ่ากลุ่มผีออกไปเป็นแนว

“ได้ผล ตามไปเลย!” อับดุลร้องบอก แต่ยังไม่ทันจะขยับม้า เขาก็รีบห้ามทัพ

“เดี๋ยวก่อน!! ใ้ควายบ้านั้นทำอะไร”

ทุกสายตาดูต่างจับจ้องควายธนูที่อับดุลเพิ่งปล่อยออกไป แทนที่มันจะวิ่งทะลุกลุ่มผีเพื่อเปิดช่องทาง มันกลับแตะเล็มหญ้าริมตลิ่งอย่างสบายใจเฉิบ ที่น่าละอายยิ่งกว่านั้นก็คือ มันปล่อยให้กลุ่มภูตผีขึ้นขี่หลังยกหางเล่น เอาไม้จิ้มเล่นอย่างสนุกสนานอีกด้วย

“เห็นแก่กินเหมือนเจ้าของไม่มีผิด นี่นายไม่เคยให้อาหารมันเลยใช่ไหม” แกละส่ายหน้าอย่างเอือมระอา

“ไม่ค่อยว่าง” อับดุลหน้าเจ๋อน ก่อนพนมมือเรียกควายธนูกลับ

“อะ นิ โส ละ” เมื่อควายธนูกลับมาสู่อุ้งมือในสภาพดินปืน อับดุลจึงยึดมันใส่ลงไปในย่ามอย่างรวดเร็ว แกละล้วงควายธนูของตัวเองออกมาพร้อมกับเศษผ้าสีแดงมาพันรอบดวงตาของมันไว้

“นายทำอะไร” อับดุลเอ่ยถามด้วยความอยากรู้

“ปกติควายมันจะไม่ชอบอะไรที่มีสีฉันสลับตา ถ้าเจอเมื่อไหร่ มันจะไล่ขวิดทันที” แกละตอบ

“ก็เลยเอาสีแดงปิดตาซะงั้น”

“ใช่”

“เก่งนะ เข้าใจควายด้วย”

แกละไม่มีเวลาต่อปากต่อคำด้วยจึงเสกคาถาและปล่อยควายธนูออกไป คราวนี้ควายธนูของแกละก็วิ่งไล่ขวิดกลุ่มผีจนแตกกระเจิง

“ไปกันเลย!” แกละร้องบอก

“หวังว่าทรายจะแข็งพอรับน้ำหนักคนกับม้าได้นะ” โยคีน้อยว่าก่อนควบม้านำเพื่อน ๆ ลงตลิ่งตามควายธนูไป

เหล่าภูตผีที่ตกใจกับการปรากฏตัวของควายธนูอยู่แล้วยิ่ง

ตื่นตระหนกกับเสียงฝีเท้าใหม่ที่เข้ามาใหม่ บ้างวิ่งหนี บ้างกระโดดหลบ แต่บางตนกลับพุ่งมาที่กลุ่มของโยคิน้อยอย่างมุ่งร้าย โยคิน้อยดึงแล่อก จากยามพร้อมกวัดแกว่งแหวกทางออกไป เมื่อแล่ตัวด้ผ่าน ร่างผีร้ายก็ กลายเป็นผุยผง

ดวงจิตสีน้ำเงินหลุดลอยออกจากร่าง ผีตนที่อยู่ใกล้ๆ รีบคว่ำมา กลืนกิน รสชาติอันโอชะของดวงจิตได้ปลุกสัญชาตญาณดิบของภูตผีให้ ลุกตื่น จากผีหิวโซไร้เรี่ยวแรงกลายเป็นผีดุร้ายที่ต้องการกลืนกินดวงจิต ให้มากขึ้นไปอีก จากหนึ่งกลายเป็นสิบ จากสิบกลายเป็นร้อย และจากร้อย ก็กลายเป็นพัน

พวกมันพร้อมใจกันเข้ามาขวางทางไว้ ขณะที่พวกผีที่ตามมาจาก ด้านหลังก็กรูกันลงมาตามตลิ่ง อัดแน่นจนเต็มลำน้ำเจ้าพระยา ขณะนั้น ม้าตัวที่มะลิขี่มาได้พลัดตกหล่น ร่างผีสาวลอยคว้างกลางอากาศก่อนตก กระแทกผืนทรายเบื้องล่าง ผีกลุ่มใหญ่ที่อยู่ใกล้ต่างมุ่งเข้าหาเธอ โยคิน้อย กระโดดลงจากหลังม้าพร้อมบริกรรมคาถาก่อนตวาดเสียงดัง

“โลดัสสะ ตัง ผรุสจะนัง สุตตะวา มรณัง ภาวะะตังชิตโต!!!” คาถา ตวาดศักดิ์รู่ ทำให้ภูตผีถอยกรูดด้วยความตกใจ แต่เพียงครู่เดียวพวกมันก็ กลับเข้ามาใหม่ โยคิน้อยจึงหันไปบอกเพื่อนๆ

“ช่วยกันสกัดเอาไว้ อย่าให้ผีเข้าถึงตัวได้เด็ดขาด!” โดยไม่ต้อง บอกซ้ำ บ๊องแบ้วหีบสร้อยคอออกมาชูสุดแขน แสงสีอำพันส่องสว่าง เปลียนกลางคืนให้เป็นกลางวัน กองทัพภูตผีหยุดชะงัก ต่างเอามือกุมตา บังแสง บางตนที่อยู่ใกล้ถึงกับแตกสลายเพราะความร้อนของแสงจาก เพชรตาแมว ขณะที่อัปดุลหีบหนังสตั๊กออกจากยามพร้อมบรรจ ลูกกระสุนและท่องคาถากระสุนคดทวิคูณลงไปก่อนจะยิง

“อัฐฐะอะระหันตา พามานาอุกะสะนะทุ เทวา บังเกิดเป็นเท่า ทวีคูณ วิกรังคะเร” ลูกกระสุนพุ่งแหวกอากาศพร้อมๆ กับแตกตัวจากหนึ่ง

เป็นสอง จากสองเป็นสี่ จากสี่เป็นแปด จากแปดเป็นสิบหก และจากสิบหกเป็นสามสิบสอง ยิ่งรัศมีที่ลูกกระสุนลอยห่างออกไปจากหนึ่งสตีกไกลเท่าไรหว่า มันยิ่งเพิ่มจำนวนมากขึ้นเท่าทวีคูณ และพุ่งเข้าใส่เป้าหมายอย่างแม่นยำ ถึงตรงนี้ดวงจิตสี่เงินก็ลอยวนกลี้อนทั่วเจ้าพระยา

ขณะที่วิญญานพะเนจรไล่จับกินดวงจิตกันอย่างเพลิดเพลินอยู่นั้น ก็บังเกิดเสียงเหมือนคนท่องคาถาประหลาดดังขึ้น แล้วกลุ่มดวงจิตที่กระจัดกระจายอยู่ก็ลอยมารวมตัวกันกลางอากาศสูงเกินกว่าจะถูกจับกินได้ง่าย

“เกิดอะไรขึ้น” โยคีน้อยเอ่ยถามด้วยความประหลาดใจ

“โจรขโมยดวงจิต พวกมันอยู่แถวนี้” มะลิตอบ เธอขยับเข้ามาชิดโยคีน้อยมากขึ้นเพื่อให้อยู่ในรัศมีป้องกันของไส้เส้นผม

“ใครกัน โจรขโมยดวงจิต” โยคีน้อยถามต่อ แต่เมื่อมีวิญญานเข้ามาใกล้ เขาก็พาดไส้ใส่ ทำให้ดวงจิตนั้นลอยไปสมทบกับเพื่อนๆ ของมัน

“กลุ่มคนลึกลับที่มักจะปรากฏตัวขึ้นทุกครั้งที่มีการต่อสู้ แล้วพวกเขาก็ขโมยดวงจิตของวิญญานที่ดับสูญไป ไม่มีใครรู้ว่าพวกเขาเป็นใคร”

“พวกเขาเหวอ” โยคีน้อยถามต่อ มะลียกหน้าพลางหลบหายใจ

“ใช่...พวกเขามีหลายคน อาจจะเป็นกองทัพหรือไม่ก็กลุ่มกองโจร ไม่มีใครรู้จำนวนที่แน่นอน”

“แล้วพวกเขาสังกัดกับกองทัพใคร”

“ฉันไม่รู้จริงๆ”

โยคีน้อยเลิกซักถามเมื่อเห็นว่าวิญญานในพื้นที่ลำน้ำเจ้าพระยา ยังไม่ลดจำนวนลง ขณะนั้น แกละที่ยืนบนหลังม้า ได้พนมมือและเริ่มท่องคาถากำแพงเพชรเจ็ดชั้นเพื่อสร้างเกราะป้องกันขึ้น

“พุทธัง สัตตะรัตตะนะ ปาการัง อัมหากัง สะระณัง คัจฉามิ”
เมื่อคาถาจบลง พลันบังเกิดรัศมีแสงสีขาวทรงกลมห่อหุ้มร่างเขาไว้ แกละขัด

ลูกทรงกลมอีกสี่ลูกออกไปคลุมร่างเพื่อนทุกคนเอาไว้รวมทั้งมะลิ ทำให้ภูตผีไม่สามารถเข้าใกล้ได้ โยคิน้อยจึงประคองผีสาวกลับไปที่ม้าของเธอได้สำเร็จ

“เธอช่วยฉันไว้อีกแล้ว ขอขอบคุณนะ” มะลิบอกพลางหอบหายใจ ทั้งสองสบตากันนิ่ง ครู่หนึ่งโยคิน้อยจึงพูดขึ้น

“ไม่ใช่ฉันคนเดียวหรอก เพื่อนๆ ทุกคนก็ด้วย” โยคิน้อยผละไปที่ม้าของตัวเองและควบนำทุกคนไปด้วยพลังของแสงเส้นผมสีแดงเพลิงและอาวุธที่แต่ละคนจัดออกมาใช้ รวมถึงการนำทางอย่างไม่ลังเลของควายธนู ทำให้พวกเขาสามารถแหวกผ่านกองทัพภูตผีไปได้ในที่สุด

เมื่อมาถึงห้าก้าวขึ้นฝั่งด้านหน้าวัดเลียบ โยคิน้อยจึงหันกลับมาทันได้เห็นกลุ่มดวงจิตขนาดใหญ่ลอยออกจากพื้นที่เหนือเจ้าพระยาพุ่งสู่ออดอุโบสถวัดประยูร ที่ตรงนั้น เขาเห็นร่างลักษณะเหมือนคนในชุดสีดำ ไม่น้อยกว่าสิบคนยืนอยู่ และเมื่อรวบรวมดวงจิตได้หมดแล้วพวกมันก็หายไปในความมืด

โจรขโมยดวงจิต...พวกนี้เป็นใครกันนะ ขณะที่โยคิน้อยกำลังคิดอยู่นั้น เสียงอับดูลก็ดังขึ้น

“อัฐฐะทิสา อารุรัง ปัญจะฤทธา อานุกาเวนะ เอหิมาเรโส เอหิมา มา มะมะ อาคัจฉายะ อาคัจฉาหิ ขอให้ลูกกระสุนที่ข้าพเจ้าได้ยิงออกไป ถูกที่หมายตามความประสงค์แล้ว ขอให้เทวาชงนำกลับมาสู่ที่เดิมด้วยเถิด” ลิ้นสุดคาถา ลูกกระสุนคดที่กระจายตัวอยู่ก็พุ่งกลับมารวมกันเป็นหนึ่งเดียวก่อนจะลอยแหวกอากาศกลับมาหาเจ้าของที่แบมือรอรับอยู่

“ทำไมผีถึงได้เยอะขนาดนี้ล่ะ นึกว่าถูกกองทัพเตชินจับไปหมดแล้ว” อับดูลบ่นขณะเก็บลูกกระสุนลงในย่าม

“ฉันก็ไมู้เหมือนกัน เพราะถ้าไม่จำเป็นจริงๆ ฉันกับน้องจะไม่ออกมาจากที่ซ่อนเด็ดขาด” เธอว่าพลางหันกลับไปมองด้านหลัง เมื่อไม่เห็น

กลุ่มญาติตามมาจึงถอนใจด้วยความโล่งอก

“แต่เนื้มันมีเป็นกองทัพเลยนะ” แกละพูดเสริมหลังจากเรียกควาย-ธนูกลับเข้ายามแล้ว ขณะนั้นทุกคนได้ควบม้ามาเรียงแถวหน้ากระดาน เดินผ่านปากคลองตลาด บ้านหม้อ มุ่งหน้าสู่สนามหลวง ระหว่างทาง โยคีน้อยจึงเล่าเรื่องโจรขโมยดวงจิตให้เพื่อนๆ ฟัง

“ถ้าพวกมันไม่มาอยู่กับเรา เราก็ไม่จำเป็นต้องไปยุ่งกับมัน” แกละออกความคิดเห็น ทั้งกลุ่มเงียบไปครู่ใหญ่ ความเคร่งเครียดที่มีเริ่มคลี่คลาย

“พวกเขาคงหิวมากจนทนไม่ไหว ถึงได้ออกมาที่โล่งอย่างนี้” มะลิดูโศกเศร้าขณะพูด เธอคงคิดถึงน้องสาวและความหิวโหยที่เล่นงานพวกเธอมาโดยตลอด

“แล้วถ้าเธอหิว เธอจะกินฉันไหม” บ็องแบ้วเอ่ยถาม

“ถ้าฉันคิดจะกิน เธอจะฆ่าฉันไหม” มะลียิ้มเจื่อน

บ็องแบ้วไม่ตอบ แต่ความสัมพันธ์ระหว่างสองสาวไม่มีที่ท่าว่าจะดีขึ้นเลยสักนิด

“เฮ้ย ผ่านบ้านหม้อทั้งที ดัดเครื่องเสียงให้มาหน่อยไหม” อับดุลชี้ให้แกละดูที่ร้านเครื่องเสียงริมทางที่ถูกปกคลุมไปด้วยผงฝุ่นสีเทา และเปลี่ยนเรื่องพูดเพื่อปิดเป้าความบาดหมางออกไปจากผองเพื่อน

“น่าจะผ่านคลองถม จะได้ติดล้อแม็กให้ด้วย” แกละเสริมอย่างคึกคะนอง

“จะโมดิฟายด์ม้าตัวนี้ให้เอี่ยมเลย” อับดุลพูดต่ออย่างสนุกปาก ขณะนั้นโยคีน้อยก็เอานิ้วแตะปาก ส่งสัญญาณให้ทุกคนหยุดพูด

“อะไร” บ็องแบ้วกระซิบถาม

“ลองฟังดูสิ” โยคีน้อยบอก ทุกคนต่างเงียบและเอียงหูฟังเสียงลมหวีดหวิวไกลๆ

“มีอะไรหรือ” มะลิถามเสียงแผ่ว แหวดาคำขลับของเธอสั้นระริก ด้วยความหวาดกลัว

“มีเสียงอะไรบางอย่างตามมากับลม” โยคิน้อยบอก

“รีบไปกันเถอะ” แกละเร่ง ทุกคนจึงเร่งควมม้าผ่านบ้านหม้อ กรมการรักษาดินแดน วัดพระแก้ว และกระทรวงกลาโหมโดยใช้เวลาไม่ถึงสิบห้านาทีก็มาหยุดที่ศาลหลักเมือง

เมื่อมองผ่านแนวต้นมะขามเข้าไปยังท้องสนามหลวง ทุกคนก็ ตกตะลึงเมื่อเห็นแท่งคริสตัลเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณห้าเมตร สูงกว่าสิบห้าเมตรตั้งตระหง่านอยู่กลางสนามหญ้าในสนามหลวง มันสะท้อนแสงสีขาวนวลของดวงจันทร์ออกมาให้แสงสว่างทั่วพื้นที่ราวกับเป็นดาวฤกษ์ที่มีแสงในตัวเอง

“แท่งคริสตัลน่าจะเป็นตัวบ่งบอกว่าใต้พื้นดินนั้นเป็นอุโมงค์กันหอย” มะลิบอกกับทุกคน

“แต่รอบๆ ไม่มีอะไรแตกต่างเลยนะ ยังเป็นสนามหลวงเหมือนเมื่อห้าปีที่แล้ว” แกละตั้งข้อสังเกต

“ลองผ่านแนวต้นมะขามเข้าไปดูสิ”

เมื่อมะลิพูดจบ ทั้งห้าจึงควมม้าอย่างเหยาะผ่านแนวต้นมะขาม มาจนถึงเขตสนามหญ้า แต่ยังไม่ทันจะก้าวข้ามไป ม้าทั้งห้าก็หวีดร้อง ยกขาหน้าขึ้นราวกับเพิ่งพบเจอสิ่งที่น่ากลัว และวินาทีต่อมาก็ปรากฏกลุ่มควันเรืองแสงสีทองผุดขึ้นจากดิน ก่อนที่กลุ่มควันนั้นจะรวมตัวเป็นคนตัวเล็กเรืองแสงไม่ใช่เสื้อ แต่สวมใจกระเบนมีสายสังวาลร์รอบเอวและคาดบาบนวมจุมปีปีนปีกอยู่อย่างสวยงาม วิญญาณแต่ละตนยังดูอ่อนเยาว์ไม่ต่างจากเด็กอายุประมาณไม่เกินสิบขวบ

“ผีลูกกรอก!” โยคิน้อยอุทานขณะเพ่งมองวิญญาณของเด็กชายนับสิบที่ยืนถือไม้กระบองป้องกันแนวรั้วอาคมไว้ในมือ แต่ละตนสีหน้า

ถมิ่งทิ้งไม่เป็นมิตร

ผีลูกกรอก เกิดจากหญิงตั้งครรภ์แล้วคลอดตามกำหนด ทารก มีอวัยวะครบทุกส่วน แต่ด้วยขนาดลำตัวที่เล็กกว่าปกติทำให้ไม่สามารถ มีชีวิตอยู่ได้ ผู้มีวิชาทางไสยศาสตร์จึงได้นำมาปลุกเสก และเลี้ยงไว้ใช้งาน การได้เห็นผีลูกกรอกจำนวนมากขนาดนี้ทำให้โยคีน้อยเข้าใจว่า ภายใน อุโมงค์กั้นหอยกำลังเกิดปัญหา โดยเฉพาะเด็กที่กำลังจะเกิดมา ซึ่ง หมายถึงผู้สืบเชื้อสายเผ่าพันธุ์มนุษย์ในรุ่นต่อไป...มนุษย์อาจจะสูญพันธุ์ ไปในไม่ช้า

“ใช่หรือ...หน้าแก่อ่างกับเด็กช่างกล” อับดุลซึ่งไม่ได้มองเห็น ปัญหาในจึงหยอกล้อกับผีเด็กซึ่งเขามองว่าไม่มีพิษสงอะไร ขณะนั้น หนึ่งในผีลูกกรอกที่ตัวโตที่สุดก็เอ่ยถาม

“พวกเจ้าเป็นใคร”

“พวกเราเป็นมนุษย์ มาตามหาญาติในอุโมงค์กั้นหอย” โยคีน้อย บอก

“เราไม่อนุญาตให้ใครผ่านทั้งสิ้น เจ้ามาทางไหนก็กลับไปทางนั้น เลย” ผีลูกกรอกตนเดิมบอกพร้อมยกมือกดดอกเบ่งบาร์มี

“แหม...ไม่ต้องทำเสียงดุก็ได้ เดี่ยวซื้อน้ำแดงให้กิน” อับดุลว่า พลางหัวเราะขบขันท่าทางเอาเรื่องของผีเด็กทั้งสิบ แต่ตัวที่เป็นหัวหน้า กลับหน้าบูดบึ้งด้วยความโกรธ

“เจ้าคิดว่าจะติดสินบนพวกข้าได้รึไง จะบอกให้ณะ ผีลูกกรอก ทุกคนที่ประจำการอยู่ที่นี้ผ่านการคัดเลือกมาแล้วอย่างดี” แล้วผีลูกกรอก ทั้งสิบก็ตะเบ็งเสียงพูดออกมาพร้อมๆ กันอย่างแข็งขันราวกับทหารเกณฑ์ ...หรือไม่ก็ลูกเสือสำรองรุ่นจิ๋ว

“เครื่องครัดต่อหน้าที่ คือศักดิ์ศรีผีลูกกรอก!”

“เหรอออ” อับดุลลากเสียงยาวขณะล้วงมือเข้าไปในย่ามและหยิบ

หลอดพลาสติกบรรจุน้ำผึ้งออกมาเปิดฝาทำท่าจะกิน

“น้ำผึ้งเดือนห้า ทำไมมันหอมหวานอย่างนั้นะ”

“เครื่องครัดต่อหน้าที คือศักดิ์ศรีผีลูกกรอก!” เสียงตะเบ็งยังดังมาอย่างพร้อมเพรียง แต่กลับมีเสียงดัง เอื้ออิก ตามมาทีหลัง อับดุลได้ที่จึ่งแกลังทำน้ำผึ้งหยดลงพื้น

“เราน่าจะตกลงกันได้” เสียงหัวหน้าผีลูกกรอกพูด น้ำเสียงเปลี่ยนไปจากเดิมลิบลิบ อับดุลหันไปยิ้ม

“ถ้าพวกเจ้าให้เราผ่านไปได้ เราจะให้ทั้งหมดเลย” อับดุลทำท่ายื่นหลอดน้ำผึ้งให้ ผีลูกกรอกตนหนึ่งวิ่งมารับแต่ถูกตัวหัวหน้าเตะสกัดขาไว้จนล้มกลิ้ง เมื่อลุกขึ้นได้ ผีลูกกรอกตนนั้นก็ร้องไห้ขอแกลงถูกหัวหน้าตวาด

“เห็นแกกินจนยอมละทิ้งศักดิ์ศรี น่าละอาย!” แล้วตัวหัวหน้าก็หันมาหาอับดุล “ขอสองหลอด”

“มีหลอดเดียว จะเอาไม่เอา” อับดุลแกลังทำเสียงแข็ง ผีลูกกรอกทั้งสิบมองหน้ากัน ก่อนที่ตัวหัวหน้าจะกวักมือเรียกลูกน้องเข้ามาสู่มหัวประชุม ไม่ถึงหนึ่งนาที จึ่งหันมาหาอับดุล

“พวกเรามีฉันทามติร่วมกันว่าจะปล่อยให้พวกเจ้าผ่านไปได้ แต่ต้องส่งหลอดน้ำผึ้งมาก่อน”

“ท่าเยอะเหลือเกิน...นี่จะเริ่มหมั่นได้แล้วนะเนี่ย” อับดุลถึงกับส่ายหน้าเอือมระอา ก่อนยื่นหลอดน้ำผึ้งส่งให้ผีลูกกรอกตัวหัวหน้า แล้วความมีระเบียบวินัยทั้งหมดก็กลายเป็นอดีต เมื่อผีลูกกรอกทั้งสิบต่างยื้อแย่งกินน้ำผึ้งกันพัลวัน

“มนุษย์ใช้เด็กพวกนี้เฝ้าบ้านให้เธอ...จะรอดไหมเนี่ย” อับดุลบ่นอุบ

เมื่อเห็นว่าไม่มีใครมาห้ามปรามแล้ว โยคีน้อยจึงกระตุกเชือกม้า

ให้เดินผ่านไป ไม่ถึงสิบเมตรเขาก็มองเห็นเม็ดทรายถูกโรยไว้เป็นเส้นยาว ล้อมรอบสนามหลวงไว้อีกชั้นเป็นรั้วอาคม

เขากะตุ้มมำให้เดินข้ามไป แต่ต้องชะงักเมื่อได้ยินเสียงกรี๊ดร้องของมะลิ เมื่อหันกลับไปมองจึงเห็นกำแพงอาคมสีทองโปร่งใสสูงเกือบห้าเมตรกั้นขวางมะลิเอาไว้ และฤทธิ์ของคาถาในกำแพงก็ดีดเธอจนกระดอนตกจากหลังม้าพร้อมกับรอยไหม้บนร่างกาย

“ฉันเข้าไปกับพวกเธอไม่ได้ มนุษย์ได้สร้างกำแพงอาคมเอาไว้เพื่อป้องกันการรุกรานจากวิญญาณ” น้ำเสียงของมะลิบ่งบอกถึงความเจ็บปวด โยคีน้อยกระโดดลงจากหลังม้าเข้ามาประคองเธอลุกขึ้น

“แต่เธอไม่ได้มารุกรานนะ” เขาว่าพร้อมพนมมือ แต่บ๊องแบ้วที่ลงจากหลังม้าได้เข้ามาอุ้มมือเขาไว้

“เธอจะทำอะไร”

“จะทำลายกำแพงนี่นะสิ” โยคีน้อยบอก

“ไม่ได้นะ ถ้าไม่มีกำแพง มนุษย์จะป้องกันตัวเองยังไง” บ๊องแบ้วรีบขัด

“แต่เราจะทิ้งเธอไว้อย่างนี้ไม่ได้นะ” โยคีน้อยมองมะลิด้วยความสงสาร

“เธอจะเห็นผีตนเดียวสำคัญว่ามนุษย์ข้างล่างนั้นไม่ได้นะ พวกเขาอาจเป็นกลุ่มสุดท้ายที่เหลืออยู่บนโลกนี้ก็ได้” บ๊องแบ้วบอก โยคีน้อยมองสบตากับมะลิด้วยท่าทางลังเล ผีสาวส่ายหน้าด้วยหวาดกลัวว่าจะถูกทิ้ง

“ข้อนี้ฉันเห็นด้วยกับบ๊องแบ้วนะ” อับดุลบอก ท่าทางเขาจริงจังและเป็นการเป็นงาน โยคีน้อยจึงหันไปหาแกะละ ซึ่งได้แต่พยักหน้าเห็นด้วยกับอับดุล

“ให้เธอซ่อนตัวรออยู่แถวนี้ก่อนไหม เมื่อเสร็จธุระแล้วค่อยกลับมา

รับเธอ” อับดุลเสนอทางเลือก โยคีน้อยมองสบตากับมะลิ ซึ่งตอนนี้มี น้ำตาเอ่อท้นจนอาบแก้ม

“ฉันทัว...” เธอพูดเสียงสั่น โยคีน้อยจึงล้วงมือเข้าไปในย่าม หยิบ แล่เส้นผมออกมาส่งให้เธอ

“ແ่นี้จะป้องกันตัวเธอได้ จากอะไรก็ตามที่จะทำร้ายเธอ”

“โยคีน้อย! นั่นมันอาวุธคู่กายของเธอนะ” บ็องแบ้วร้องห้าม เสียงหลง

“ฉันพาเธอมาด้วย ฉันต้องรับผิดชอบ” โยคีน้อยท่องคาถาปรับ ชาติในแล่ก่อนส่งให้ มะลิรับมาด้วยความหวาดกลัว แต่เมื่อแสงสีเพลิง ไม่ทำอันตรายกับเธอ เธอจึงกำมันไว้แน่น

“เข้าไปซ่อนในศาลหลักเมืองนะ เราเข้าไปไม่นานหรอก จำไว้ ถ้าไม่ใช่เรามาเรียก ห้ามออกจากที่ซ่อนเด็ดขาด”

มะลิพยักหน้าก่อนเดินกลับไปยังศาลหลักเมือง โยคีน้อยมองตาม หลังเธอจนลับตาก่อนกระโดดขึ้นหลังม้าและควบเดินมาหยุดอยู่แถวหน้า

“เข้าไปกันเถอะ” เขาบอกก่อนจะกระตุกบังเหียนให้ม้าเดินนำไป ซ้ำๆ โดยมีแกละตามมาติดๆ ขณะที่บ็องแบ้วนั่งซึ่มบนหลังม้า ไม่พูด ไม่จกกับใคร อับดุลจึงเข้ามาตบไหล่

“อย่าคิดมากสิ ถ้าเราเป็นโยคีน้อย เราก็คือต้องเป็นห่วงมะลิเหมือนกัน”

“แต่มันมันแล่เส้นผมนะ โยคีน้อยไม่เคยให้ใครแตะต้องแล่เส้นผม นั้น ด้วยซ้ำ แต่เขายกให้เธอ” บ็องแบ้วบอกด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ

“ถ้าเปลี่ยนจากมะลิเป็นเธอละ ฉันเชื่อว่าโยคีน้อยคงไม่ทิ้งเธอไว้ อย่างนั้นแน่ เขาคงมอบทั้งชีวิตให้เธอ ไม่ใช่แค่แล่เส้นเดียว”

แม้คำพูดของอับดุลจะเป็นคำพูดที่เธออยากฟัง แต่เมื่อมันไม่ได้ หลุดออกจากปากของโยคีน้อย มันก็ยากที่จะเชื่อได้ บ็องแบ้วได้แต่

นั่งเสียบ จนกระทั่งโยคีน้อยหันกลับมาเรียก

“สองคนนั้นจะไม่ขยับเลยหรือไง”

“ไปเถอะ” อับดุลบอกพลางกระตุ้นม้าให้เดินไปโดยมีบ็องแบ้ว เคียงข้างมา ม้าทั้งสี่ก็กลับมาเรียงแถวหน้ากระดานอีกครั้ง อีกไม่ถึงร้อยเมตร พวกเขาก็จะไปถึงที่ตั้งของแท่งคริสตัลอยู่แล้ว

แต่จู่ๆ ก็บังเกิดเสียงปี่ดังซ้อนกันขึ้นสี่ชนิดพร้อมกับม้าทั้งสี่สะดุ้งสุดตัวก่อนล้มพับลงสิ้นใจ ทั้งร่างคนที่อยู่บนหลังม้าให้ล้มกิ้งลงกับพื้น และก่อนที่โยคีน้อยจะรู้สึกตัว ไฟสปอตไลท์ก็ส่องมาที่พวกเขาพร้อมกับเสียงประกาศที่ทรงอำนาจดังออกมาจากเครื่องขยายเสียง

“ยกมือขึ้นวางไว้บนหัว! ถ้าก้าวเข้ามาอีก เราจะยิงทันที” คำสั่งเด็ดขาดบังคับให้โยคีน้อยกับเพื่อนๆ ต้องรีบทำตามแต่โดยดี

“พวกแกเป็นตัวอะไรกัน” เสียงนั้นถามมาอีกครั้ง

“พวกเราเป็นมนุษย์เหมือนพวกคุณนั่นแหละ!” โยคีน้อยตะโกนตอบกลับไป

“มนุษย์ข้างนอกตายกันหมดแล้ว ที่นี่ไม่อนุญาตให้ใครผ่าน ถอยกลับไปซะ!”

“เรามาตามหาญาติ ขอให้เราเข้าไปข้างในเถอะ” โยคีน้อยร้องบอกพร้อมกับก้าวไปข้างหน้า แต่ต้องชะงักเมื่อกระสุนนัดหนึ่งพุ่งปะทะผืนหญ้าเบื้องหน้าจนดินพุ่งกระจาย กลิ่นหญ้าไซยเข้าจมูก

“เราไม่อนุญาต!” เสียงนั้นตอบกลับมาอย่างเด็ดขาด โยคีน้อยจึงหันไปปรึกษากับเพื่อนๆ

“เอาไงดี”

“แค่นี้ทำอะไรเราไม่ได้อยู่แล้ว ฝ่าเข้าไปเลยไหม” อับดุลออกความเห็น แต่แกละกลับรีบยกมือห้าม

“ฟังนั่นสิ”

ทุกคนเงี่ยหูฟังเสียงที่แผ่มาจากสายลมอีกครั้ง

“ท่าจะไม่ดีซะแล้ว...” โยคิน้อยบอกไม่ทันขาดคำ ผีนดินก็ ลั่นสะเทือนพร้อมๆ กับเสียงฝีเท้ามานับร้อยนับพันที่กระแทกลงบนพื้น ซีเมนต์

“ดูนั่น!” บ็องแบ้วร้องบอก พร้อมกับชี้มือไปทางโรงแรม รัตนโกสินทร์ที่อยู่ฝั่งตรงข้าม ซึ่งมีร่างของใครคนหนึ่งในชุดสีดำกำลัง คืบคลานมาด้วยความเร็วสูง ด้วยระยะทางที่ไกลและแสงสว่างไม่เพียงพอ ทำให้โยคิน้อยดูไม่ออกว่าคนคนนั้นเป็นชายหรือหญิง หรือมีอายุประมาณ เท่าไร แต่แม้ที่เขาควบมาได้กระโจนข้ามกลุ่มผีลูกกรอกเข้ามาในพื้นที่ สนามหลวงโดยที่อีกฝ่ายไม่สามารถต้านทานได้ แล้วกำแพงเรืองแสง สีทองสูงเกือบห้าเมตรก็ปรากฏขึ้นอีกครั้ง ทำให้กองทัพม้าขนาดใหญ่ ที่ติดตามมาหยุดชะงัก

“เขาถูกไล่โดยกองทัพวิญญาณ!” แกละอุทาน เมื่อเห็นธงสีขาวซึ่ง มีรูปม้าสีดำประดับอยู่ทุกคนจึงรู้ว่าเป็นกองทัพของเตชิน ซึ่งแม้จะฝ่า กำแพงอากาศมาได้ แต่พวกมันยังคงซัดดาบ หอก รวมถึงยิงธนูเข้าไป ใครคนนั้นอย่างโกรธแค้น ซึ่งคนแปลกหน้าไม่ได้ตั้งรับแต่ฝ่ายเดียว เมื่อเห็นว่าตัวเองอยู่ในที่ปลอดภัยแล้วจึงหยิบอาวุธชนิดหนึ่งออกมาเล็ง และยิงใส่

ลูกกระสุนสีเงินแล่นออกจากเครื่องยิงฝ่าเข้ากลางกองทัพและ ขยายออกเป็นคลื่นแม่เหล็กสีขาวทรงกลม คลื่นแม่เหล็กนั้นได้ทำลาย วิญญาณนับร้อยให้แตกสลาย เห็นแต่ดวงจิตสีน้ำเงินลอยอ้อยอิ่งกลาง อากาศราวกับฝูงนึ่งห้อยก่อนจะถูกพวกเดียวกันกลืนกินอย่างหิวโหย บางส่วน ที่เหลือพุ่งหายไปบนยอดตึกโรงแรมรัตนโกสินทร์

“พวกโจรขโมยดวงจิตตามเรามา!” บ็องแบ้วบอก แต่โยคิน้อย กลับสนใจอาวุธที่คนคนนั้นใช้มากกว่า เขาเพ่งมองเครื่องยิงกระสุนในมือ

คนคนนั้นด้วยความสนใจ มันมีลักษณะคล้ายปืนไรเฟิลกระบอกยาว ติดกล้องส่องเล็ง ขณะที่คนคนนั้นรูดสายอยู่กับการบรรจุกระสุนอยู่นั้น เด็กหนุ่มก็สังเกตเห็นว่ากองทัพม้าได้กระจายมาจากทุกทิศทุกทางราวกับ น้ำหลากโดยมีเป้าหมายที่สนามหลวง และกำลังหาทางพังกำแพงอาคาร เข้ามา

“งานเข้าแล้วสิ...” อับดุลคราง ขณะนั่นเอง กลุ่มผีลูกกรอกนับร้อย ที่กระจายตัวอยู่รอบๆ อาณาเขตสนามหลวงก็วิ่งหน้าตาตื่นเข้ามาข้างใน

“หนีทำไม ไม่เข้าไปด้านทานกองทัพวิญญูณเอาไว้อ่ะ!” อับดุล ร้องถาม

“ไม่ได้หนี! แค่มาดั้งหลัก” ผีลูกกรอกตัวหัวหน้ารีบตอบอย่างไว้เชิง

“ดั้งหลักซะไกลเลยนะ...”

ทันใดนั้นก็เกิดบางอย่างขึ้นบริเวณรั้วอาคาร เมื่อท่อน้ำขนาดเล็ก ไหลขึ้นจากพื้นดินรอบๆ สนามหลวงพร้อมกับฉีดน้ำออกเป็นวงเหมือน สปริงเกอร์รดน้ำต้นไม้ และเมื่อน้ำสัมผัสผีลูกกรอกวิญญูณ พวกมันก็ร้องครวญ ครางก่อนจะสูญสลายเหลือแต่ดวงจิตสีน้ำเงินล่องลอยออกไป

“นั่นน้ำมนต์นี่!” บ็องแบ้วอุทานพลางนึกชื่นชมความชาญฉลาด ของมนุษย์ในอุโมงค์กันหอย

“แต่ฉันว่าไม่น่าจะเอาอยู่” สิ้นเสียงของแกละ ก็บังเกิดลูกบอล สีดำขนาดเท่าโถ่งมั่งกรลอยข้ามกำแพงเข้ามา เมื่อลูกบอลตกกระทบพื้น วิญญูณของกองทัพเทศินก็กระจายกันออก ลูกบอลหนึ่งลูกบรรจุ วิญญูณนักรบไว้ประมาณสิบตน และลูกบอลที่ลอยข้ามมาก็เพิ่มจำนวน ขึ้นเรื่อยๆ

ระหว่างนั้น มนุษย์จากอุโมงค์กันหอยในชุดทหารสีเขียวลายพราง ก็กรูกันออกมาจากประตูอุโมงค์ที่ซุกอยู่ใต้พื้นหญ้ารอบๆ แท่งคริสต์ล ทหารแต่ละคนต่างถือปืนไว้ในมือ เมื่อเผชิญหน้ากับกองทัพปีศาจ พวก

เขาก็ระดมสาตกระสุนใส่

ทันทีที่กระสุนลงอาคมปะทะกับวิญญาณ ดวงจิตสีน้ำเงินก็หลุดลอยออกจากร่างและถูกดูดไปด้วยฝีมือของกลุ่มโจรลึกลับ ในทางกลับกันภูตผีจำนวนหนึ่งก็จัดการกับทหารได้มากพอๆ กัน

“รีบเข้าไปช่วยมนุษย์อุโมงค์เร็ว!” โยคีน้อยบอก อับดุลคว่ำหน้าสติกออกมาเป่าคาถากระสุนคดทวิคูณแล้วยิงออกไปพร้อมกับควมบ้าเข้าฝากองทัพอิทธิฤทธิ์และระดมยิงไม่ยั้ง ขณะที่แกละซักริซเหล็กไหลออกมาแล้วท่องคาถาปลุกเสกมีดหมอ เขาก็ระโดดขึ้นยืนบนหลังม้าขณะควมตะบึงฝากองทัพปีศาจและกวัดแกว่งอาวุธ ริซที่มีความยาวไม่ถึงฟุตแต่เมื่ออยู่ในมือแกละ มันกลับกลายเป็นกระบี่เล่มยาวที่มีลำแสงขยายออกไปเกือบสิบเมตร และทุกอย่างที่เขาตัดผ่าน มันก็ขาดง่ายตายราวกับอากาศ

โยคีน้อยไม่มีเสีย เขาจึงพนมมือบิรกรรมคาถาเรียกน้ำมนต์ที่ซัดสาตครอบงำแวงอาคมเข้ามารวมตัวกันเป็นรูปยันต์หน้ายักษ์ขนาดใหญ่เมื่อสิ้นสุดคาถา ยันต์หน้ายักษ์ก็ไล่กัดกินวิญญาณและดวงจิตของกองทัพวิญญาณอย่างดุร้าย ทางด้านบ็องแบ้วก็ถอดสร้อยออกจากคอ หยิบเพชรตาแมวสีอำพันออกมาท่องคาถาพระพุทธรูปแปดทิศปราบไตรจักรลงไป

“อิ ระ ชา คะ ตะ ระ สา ตี นุส สา นุส สุส วิช อะ สา ระ ตะ คะ ชา ระ อีฯ” แล้วโยนคริสตัลสีอำพันขึ้นกลางอากาศ มันลอยคว้างอยู่อย่างนั้น เมื่อมีลูกบอลปีศาจลอยเข้ามา เพชรตาแมวก็ยิงแสงสีทองเผาไหม้ลูกบอลจนเหลือแต่เถ้า ทำให้กองทัพทหารของเขชินไม่สามารถเติมเข้ามาได้ ทหารวิญญาณที่อยู่ด้านในจึงถูกกำจัดหมดไปอย่างง่ายดาย

ปัง!!! เสียงปืนนัดหนึ่งดังกว่าเสียงปืนทุกๆ นัดในบริเวณนั้นทุกคนต่างหันไปมองจึงเห็นคนแปลกหน้าเลี้ยงอาวุธของตัวเองไปยังฝูงม้าที่อยู่ด้านนอกกำแพงอาคม และเมื่อระเบิดพลังแม่เหล็กสีขาวกระจายตัว

ออก เหล่าทหารวิญญาณก็หวีดร้องดังลั่นก่อนที่ดวงจิตสีเงินจะลอยพุ่ง
เต็มอากาศและถูกดูดหายไปโดยกลุ่มโจรที่ไม่ต้องลงแรงอะไร

“ท่านแม่ทัพถูกยิง...ท่านแม่ทัพถูกยิง!!” เสียงทหารปีศาจร้อง
ต่อกันเป็นทอดๆ และในนาทีต่อมา กองกำลังทหารปีศาจก็เคลื่อนพลออก
จากท้องสนามหลวงจนหมดสิ้น โยคีน้อยและเพื่อนๆ จึงมารวมตัวกันที่
แท่งคริสตัลพร้อมกับทหารมนุษย์โมมิ่งค์ที่ยังมีชีวิตอยู่ รวมถึงผีลูกกรอก
เกือบร้อยตนที่กำลังคุ้ยไม้ถึงผลงานของตัวเองอยู่โขมงโฉบเฉี่ยว

คนแปลกหน้าเดินลากอาวุธเข้ามารวมกลุ่ม เมื่อแสงจากแท่ง
คริสตัลส่องให้เห็นใบหน้าได้ชัดเจน โยคีน้อยถึงกับยืนเฉยไปถึงสิ้นหลัง
เมื่อเห็นว่าเขาเป็นชายแก่อายุมากกว่าหกสิบปี มีรอยแผลเป็นพาดผ่าน
บนใบหน้า

“เมฆา!?”